

A Rövid Hadi-Tanátsnak folytatása.

Csoroszlya Céresnek, kés Bakhus markára,
 Vénusnak Rokka, Tő, ulyön varrójára,
 En pedig majd mégyek a' füstös Aetnára, (a.)
 'S fegyvert élesíttek Vitéz Márss számára.
 Háromszáz Cyclopsnak gyorsan vasat ósztok,
 Bromtest, 's még vagy kettőt magamhoz valófztok,
 Es Syciliában olly Tüzet támosztok.
 Hogy sok ezer népet Lelkétől meg-fosztok.
 Szolgálók majd Márssnak számtalan dárdával,
 Sisakkal, Paissal, Lántsával Sidával,
 Mellyet ha az Magyar meg-tsiphet markával,
 (b.) Cháron-is forgódik nyugott hajójával.
 Mert tudom én, hogy egy igaz Magyar tsep vér,
 Más Nemzet szivénél ezernél többet ér,
 Es mihent Hercules Márstól Bajnokát kér,
 Azonnal sok Lélek a (c.) Styx vizére tér.

B b

Hec.

(a.) *Vulkánus lakó-helye.*

(b.) *Régen nem lévén Pestis, vagy Hadakozás,*
a' Lelkeket hordó Cháronnak keves dolga volt.

(c.) *Pokolbéli folyó viz, mellyen a' Lelkek által*
vitetnek; de talám eddig el-únván hordani
Cháron őket, gondolom Hidat is tsináltatott
reája, ha tsak hajókra is mint a' Pesti hid
szokott lenni, ha ugy van, én magam tud-
nék rá egy Vámost comendálni, kit ismérék
hogy éppen oda való volna.

*Hector Achilles*sel, ha ki-száll tsatára,
 A' Magyar *Scipio* elől megy próbára,
 Ha télsz arany gyapjat *Colchis* határára,
 Ott-is hamarább kap *Jásonnál* Prédára.
 Tángyért küld *Apolló* *Tytánnak* estvére,
 Mellyet mihent rugnak *Hiacint* fejére,
 Ki-omlik azonnal karmasin szin vére,
 (a.) Fel-szedi a' Magyar, 's keni két képére.
 Kövesd hát Magyar *Márst*, ha van kedved hartzra,
 Mint régentén most-is állj a' vitéz platzra,
 Így esik előtted, *Mahumed* majd artzra,
 'S *Belgrád*-is nem soká, jút keményebb sartzra.

Neptunus.

A' Tengert tsendesen szoktam igazgatni;
 De most a' Magyarért fel-fogom forgatni,
 Nem lehet hát többé ülni vagy halgatni;
 Kár a' Hadakozást tovább halogatni.
*Már*snak tettzéseit magam-is követem,
 Tengerim vizeit vérrel meg-feltetem,
 De előbb a' Magyarat *Belgrád*hoz vezetem,
 Hól a' Török *Zászlót* *Frantz* módra mettzetem.
 Bé-zárom kevésse *Eolus* halmait,
 Had vezethesse-ki *Argus* vitorláit,
 Mellyekkel el-lepvén az *Ister* Partyait,
 Meg-nyeri a' Magyar el-vett Országait.
 Jóvaslom-is *Már*snak ne hadja Fiait,
 Hanem adja visszsa el-hordott Rabjait,

Maga

(a.) *Felentetik a' Magyar népnek természeti pi-
 rofsága.*

Maga rontsa elől Belgrád kő falsait,
Had terjeszse a' Sas azzal-is szárnyait.

Bellona.

(a.) Minthogy *Mársal* mindég egy Hinton sétálok:
Nemes szándékától most is el-nem állok,
Hanem a' tsatára magam is ki-szállok,
'S Vitéz Magyarinak őromest szolgállok.
— — — ért szerentsét próbálok.

A' Hadi prédának mindég őrvendettem;

(b.) Azért van ló, 's Farkas, most is körüllettem,
Midőn a' tsatára lovat nyergeltettem,
Ragadozni Farkast magammal vezettem.

A' Magyar-is lóvann ül hasonló-képpen,
Farkas módra venni tud a' Kontyos népen,
Ha nem bánt a' Török vele régen szépen,
Reménlem Belgrád-is, nem soká leszsz épen.

Mit? hiszem a' Vároft Magyar építette,
Sok ezer Nemes vér ómlott-ki érette,
'S ha egy dühös Nemzet tsalárdul el-vette,
Nem leheté boszszút állani érette?

Maga nagy Mahumed, Szúltán fok Basával,
Had vezesse Népét egész Ásiával,
De ha *Márs* nem szolgál kettős jutikával;
Túl fut a' Tengeren kevély *Höld* szárvával.

Semmi: had hordozzan égi jelt tzi-merül,
De Labirinthusban *Minos* lesz ha kerül,

(a.) *Márs* kotsifsa.

(b.) *Bellonának* Ló, és Farkas tulajdonittatik.

'S nem tudván ott magát viselni emberül,
 Négy kéz láb áll hamar, bömbölő ököriül.
 A' Magyar kardjának ma sem rosdás éle,
 Ritka hűségének nints határa 's széle,
 Had jöjjen hát Török, Tatár, 's minden-féle,
 De én a' Magyarral szemben szállok véle.
 Ceres, *Bachus*, *Vénus*, el mehet készüllyen!
 Szükség *Bellona*-is hogy már edgyet szüllyen,
 Es Vitéz *Márs* torkig bár vérben merüllyen,
 De most a' ki Magyar Paripára üllyen.

Merkurius.

A' mennyi közöm van Békeféség' szerzéshez,
 (a) Szintén annyi Júfom a' Perlekedéshez,
 Hozzá szóllok tehát én-is a' végzéshez:
 Jó-lefz, had kezdjen *Márs* a' verekedéshez.
 Tellyes száma ugyan nem vólt e' gyulásnek:
 Még-is több *Votuma* meg-áll a' végzésnek,
 De minthogy ideje már az el-menésnek,
 Légyen tsendes vége a' fok versengésnek.
 Mert ezer szónak is a' vége egy lenne,
 A' több kevesebben győzedelmet venne,
Jupiter Atyánk-is immár enni menne,
 'S a' fok lárma után örömeft pihenne.

En-

(a.) *Mercurius*, nem tsak *Istene* Postája vólt;
 hanem néha neki tulajdonittatik a' Békeféség
 szerzésnek hatalma-is, sőt vólt a' Prokátorok-
 nak-is *Istene*.

En-is meg-tselekszem a' mivel tartozom,
(a.) Szárnyos Botskoromat, (Bakkantsamat) lá-
bomra tódozom,
'S a' Tanács végzését majd ki-harangozom,
Tsak kitsint pihenek, 's edgyet dohányozom.

Poëta. A' Magyar Musához.

Nem érhettem többet tsak ennyit halhattom,
De gyenge Versemben, ha el-tántorottom;
Szeretettel kérlek meg-engedj Barátom:
Mert ezer baj között irám azt mondhatom.
A' kis hivatal-is jár ma nagy gondokkal,
Abban lévén én-is küszködöm azokkal,
Néha mikor irtam beszéltem másokkal;
Azért nem élheték válogatott szókkal.
Még-is pennám kétszer a' Magyart fel-vette,
A' mint a' hatodik Musa-is ki-tette,
De ezzel mind kettőnk az időt vesztette;
Mert a' bé-jött módit egy sem felejtette.

H.v Barátod néked Etédi Márton. M. K.

Egy Udvari Tisztnek Fatuma, és hirtelen halála.

Ember hally egy Példát nyisd-fel két szemedet,
'S a' Boszszú állásra ugy hívj Istenedet,
Hogy jól meg-visgálván előre Lelkedet,
Hirtelen Pokolra ne-veessen tégedet.

Tör-

(a.) Mercurius festetik szárnyas Botskoral, vagy
Bakkantsal is.

Történt nem régiben, egy Ur Tiszt Gazdája,
 Némely Jóbbágyokat szollitván hozzája,
 Kérdi az edgyiket van-é (a) tzedulája?
 Vagy még hátra volna fok napi munkája?
 A' Jóbbágy így felel: mindent le-dolgoztam,
 Taxát, 's egyéb munkát bővön meg-adoztam,
 Im' bizonyságim is magammal el-hoztam,
 Hogy már ki-szolgáltam, a' mivel tartoztam.
 De ez szóra a' Tiszt szemben úgrik vele,
 Hamis a' te Lelked: néki így felele;
 Mert szolgálatodnak hátra még majd fele,
 'S a' Versengés közben egy óra el-tele.
 Látván már a' Jóbbágy, hogy meg gyözetetett,
 Es a' Tiszt nyakában újabb terhet vetett,
 Átokhoz kezd, mondván; ha meg-nem fizetett:
Az Ur Isten rajta tégyen Itéletet.
 Viszszonozza a' Tiszt, mond: meg-itéltesen,
 Ha ő lesz a' hamis többé ne-élhessen,
 Sőt maga Házából ki-se-is mehefsen;
 Hanem az órában Pokolra vetessen.
 Átok jön ez a' szó, átok szált fejére,
 Refzketés támoda minden tetemére,
 Le-dölvén loyáról a' Háza-földjére,
 Hirtelen ki-adá Lelkét, 's véget ére.

Ször-

(a.) Magyar-országban a' Jóbbágyoknak mikor
 eslve a' munkáról haza megy, az Udvari Tisz-
 tek fok helyt tzedulát osztanak, és mikor szá-
 mat vetnek az esztendei szolgálatról elő kérik,
 és azzal számolnak.

Szörnyü eset lön ez, és olly példa lehet,
Melyről akár-ki-is, Tanuságot vehet;
De minthogy sok hamis úttján bátran mehet;
Itéltetett rólla senki még sem tehet.
Elég, hogy a' ki most átkot lött fejére,
Másnap ki-kisérik temető helyére,
Holott bé-tétetvén sirja-senekére,
Egy követ vetének meg-hült tetemére.
Mellyet ellensége tön a' Sir szájára,
Előre készítvén a' meg-hólt Számára,
Olly sebessen fujtá Ujj-koporfojára;
Hogy azt egyben rontván esék hült Tagjára.
Rettentő Gyilkosság meg-kell azt vallani,
Valamely Halottat Sirjában bántani,
Imhól a' nagy példa előttünk mostani,
Még-is kész egy Lator rá követ hajtani.
Akár minthogy esett, szált már Sir-halmára,
Ne bántsd többé Gyilkos; mert jutz Gehennára;
Mond inkább nyugodjék ha dúlt föld-porára,
Láddé én ezt irtam Temető-fájára.

Epitaphium.

Világi gondoktól nagyon terheltetem,
Udvari Tifztségben éltem, mint élhettem,
De kinos futásom midőn el-végzettem,
Példás Halálommal hires Pappá lettem.
Nem dicsőkedhetem, nagy Kegyelességemmel;
Mert az ellenkezett földi Tifztségemmel;
De Tanittok mindent szörnyü esetemmel;
Ha nem lehet nyelvel, porá lett tetemmel,
Az élet határát nem lehet meg-mérni,
Egy órát sem szabad magunknak ígérni,
Rettenetes vétek átkos halált kérni,
De bődög a' ki tud tsendes véget érni.

Szöjj

Szálj magadban ember intelek Tégedet,
Földi betsületért ne - sérsd Istenedet,
Meg ne átkozd soha nyomorult Lelkedet.
Mert egy szempillantás el-hozza végedet.

Egy Tisztnek a' Táborhoz való készületei.

Bertók! a' Táborhoz kell minékünk mennünk,
'S nem tudom, hogy meddig esik ottan lennünk.
Készíts ki hát engem katona módjára,
Vásároly-bé mindent, 's rakjad tarisznyára.
Végy vagy nyóltz font púdert, 's annyi tsokoládát,
Töltsd-meg jó kávéval, 's tzuokkal a' ládat.
Tsináltas, vagy hat pár fényes Német stiblit;
De jó fontos talpút, és nem hubli hiblit;
Mert tudod, hogy ha a' dolog arra kerül,
Lábunkra kell állni, 's szaladni emberül.

Más Tisztnek készületei.

Istók! nyergelj lovat, a' kardot köszörüld,
A' pistolynak minden rosdáját le-törüld.
Akasztz egy jó fokost a' nyereg kapába,
Magadnál-is tartsál edgyet rezervába.
Abrakold a' szürkét, 's szoktasd a' kantárhoz,
Hogy mint könnyű evet szökjön a' Jantsárhoz,
'S a' mikor én vágom, azt ő-is taposza,
S' minden ugrásába lábát vérbe mossa.
Kivált a' kardomnak ugy ki-fenjed élit,
Hogy az magába-is ontson Török bélit;
Sőt olly éles légyen, hogy Lelkét-is rágja,
Mikor Lelke házat izre porrá vágja.